

Mezei Csaba

Isten ajándéka

„Rájöttem tehát, hogy az a jó és szép, ha az ember eszik, iszik, és élvezi a jót minden fáradozása nyomán, amivel fárad a nap alatt egész életén keresztül, amelyet Isten adott neki, mert ez jutott neki. Ha pedig Isten valakinek gazdagságot és kincseket is adott, és megengedte neki, hogy azt élvezze, kivegye belőle a részét, és örüljön fáradozása eredményének: ez Isten ajándéka.” (Préd 5,17–18)

Csábító az élet értelmét abban látni, amire vágyunk, és nem abban, ami adott, amink van. Magyarul ezt úgy nevezzük, hogy vágyálom. A vágyálom gyakran életünk megkeserítője lehet, mert minden keserűséget és csalódást okozó ellenségünk közül ez az, ami biztosan elárul bennünket. A beteljesedést örökre az elérhetőség határán túlra helyezi. Az ilyen beteljesülés örökké egy végtelen aranylépcső tetején áll. Paul Getty amerikai multimilliomos élete vége felé elátkozván gazdagságát keserűen fakad ki: „egész vagyonomat odaadnám egy boldog házasságért.”

A boldogság útja tele van meglepő útvesztőkkel. Ismeretlenek milliói arról álmodoznak, hogy híresek legyenek. Irigykedve nézik az ünnepeelt sztárokat. Közösségi személyek siránkoznak a magánéletük elvesztése fölött. Családok irigylik az önálló szabadságát, szinglik vágyják a család melegét. Szépséggel megáldottak tehernek érzik sokszor feltűnő szépségüket. Szürke, hétköznapi arcok arról álmodoznak, hogy valamilyen csoda folytán ők is csodaszépek lehessenek. A háziasszony roskadásig dolgozik gyerekeiért, családjáért, irigykedve nézi a szemben lakó sikeres üzletasszonyt, és karrierről álmodik. Az üzletasszony valósággal sóvárog a szabadidőért, mert hiányzik a család melege, a gyerekek kedvessége, amit éppen a karrierért adott fel. A kemény munka szédületes üteme nem ismer megállást. Ha odafigyelünk, arra a következtetésre jutunk, hogy szemünkben a másik mindig jobb, szebb, mint mi vagyunk; bármije van, értékesebb, mint amivel mi rendelkezünk.

Akkor értékeljük igazán azt, amik vagyunk vagy amivel rendelkezünk, amikor valamilyen változás folytán elveszítjük, amit magától érthetőnek tudtunk.

Egy szerencsejátékos nem tud leszokni szenvedélyéről. Egy idő után csödöt mond. A szerencse nem tartott ki mellette. Mindent nulláról kell kezdenie. Már hónapok óta nem játszik, élete mégis reménységgel teljes.

Egy nő munkanélkülivé vált. Először pánikba esik, aztán elgondolkozik azon, mi az, ami igazán fontos számára. Megpróbál lazítani, élvezni a szabadságát, felveszi a kapcsolatot elhanyagolt barátnőivel, szakmát vált, és ismét munka után néz. Újjászületett, mert uralkodni tudott a helyzetben.

A beteg értékeli elvesztett egészségét, és haragszik, hogy nem vigyázott eléggé magára. Aztán felveszi a kapcsolatot a sorstársakkal, és egymást bátorítva a gyógyulás művén fáradoznak, felvilágosító munkát végeznek az egészségesek között, hogy azok lemondjanak az egészségüket veszélyeztető életmódjukról. Az ilyen emberek életüknek értelmet találnak minden helyzetben.

A kihívások, a megpróbáltatások nem mindig hozzák ki az emberből a legjobbat, de sok esetben ilyenkor ébred rá az ember, hogy valójában milyen erős, mire képes. Ezek a „nemszeretem” események azért hozzák ki belőlünk a rejtett képességeket, mert vágyálmaink ilyenkor megszakadnak, és a kevesebbrel is beérjük. Ilyenkor a megoldást mindig a kézenfekvő lehetőségekben keressük. Olyan határvonalakat jelölünk ki magunknak, amelyeket el is érhetünk. Az apró lépések, az egyszerű cselekedetek ilyenkor sokkal fontosabbá válnak. Áldásnak tartjuk mindazt, amit talán nemrég magától értetődőnek tekintettünk, nekünk *természetesen* kijárónak tartottunk.

Senki sem kerülheti el a megpróbáltatásokat, a veszteséget, a fájdalmat, de *mi* döntünk arról, miként válaszolunk mindezekre. Siratjuk a megváltozhatatlant vagy megtanuljuk értékelni, ami még megmaradt?

Miután Jeremy Taylor, a 17. századi angol teológus mindenét elveszítette, így vallott magáról: „Vámosok és végrehajtók kezébe estem, akik mindent elvettek tőlem. Mi lesz most? Hadd nézzek szét magam körül! Meghagyták a napot és a holdat, a tüzet és vizet, egy szerető feleséget és megannyi barátot, aki szánjon és bánatom csillapítsa.”

De ne vitassuk: olykor valóban összeroppanthat a bánat! A szenvedés inkább elszigetel, mintsem összeköt bennünket. Azt tanácsolom, ürítsük ki magunkat, hogy ismét feltöltődhessünk, veszítsük el önmagunkat, hogy újra magunkra találjunk! És bár mindez fájdalmas, ne feledjük, hogy ez a lelki fájdalom már a gyógyulás jele lehet!

Életünk értelme nem az, amit már elveszítettünk vagy amire vágyunk, de valószínűleg soha el nem érjük. *A múltnak vége.* Az emlékekben ott él tovább a fájdalom, de a gyógyulás is. És egy idő után a fájdalom emléke nem lesz olyan, mint a valóságban volt. Kizárólagosan vágyakozni valamire a meghatározatlan

jövőben: ez elvon bennünket a jelen apró, de valós örömeitől. Vágyálmainkat helyettesítsük az *elérhető, megfontolt* vágyakkal! Jussunk el ahhoz a bölcsességhez, hogy a prédikátorral vallhassuk: „Rájöttem tehát, hogy az a jó és szép, ha az ember eszik, iszik, és élvezi a jót minden fáradozása nyomán, amivel fárad a nap alatt egész életén keresztül, amelyet Isten adott neki, mert ez jutott neki. Ha pedig Isten valakinek gazdagságot és kincseket is adott, és megengedte neki, hogy azt élvezze, kivegye belőle a részét, és örüljön fáradozása eredményének: ez Isten ajándéka.” Ámen.

Lakatos Sándor

A jó pásztor

*„Mert így szól az én Uram, az ÚR: Majd én magam ke-
resem meg juhaimat, és én viselem gondjukat. Ahogyan
a pásztor gondját viseli a nyájnak, amikor ott áll juhai
között, amelyek szét voltak szóródva, úgy viselem gond-
ját juhaimnak. Kiszabadítom őket mindenünnen, aho-
vá csak szétszóródtak egy felhős, borús napon.”*

*„Én legeltetem juhaimat, és én keresek nekik pihenőhe-
lyet – így szól az én Uram, az ÚR. – Az elveszettet meg-
keresem, az eltévedtet visszaterelem, a sérültet bekötö-
zöm, a gyengét erősítem, a kövérre és az erősre vigyázok;
úgy legeltetem őket, ahogy kell.” (Ez 35,11–16; 23–24)*

Végessége folytán emberi életünk tele van szenvedéssel, bizonytalansággal, félelemmel. Mivel a protestáns keresztény egyházak szertartásaik központjába a Szentírás tanulmányozását, üzenetének elsajátítását helyezték, ha istentiszteleti órában szenvedéseinkre, bizonytalanságunkra, félelmeinkre keresünk gyógyírt, az Istennel imádságban folytatott beszélgetésen túl a Biblia világában találhatunk útmutatást. Bár a Biblia nem „mindentudó” és nem nevezhető tökéletes alkotásnak – hiszen emberek írásos munkája –, mégis vallási életünk kincseshá-nyája lehet, ha megfelelő módon használjuk.

Nézzük hát meg, hogyan lehet útmutatónk a Biblia. Ezékiel könyve Júda királyságának utolsó éveiről tudósít. Két és fél évezreddel ezelőtt Nebukadneccar király, Babilon uralkodója a Közel-Kelet elfoglalására törekedett. A hatalmas babiloni sereg i. e. 597-ben Jeruzsálemet megadásra kényszerítette. Izráel fiatal uralkodóját az ország elöljáróival együtt Babilonba hurcolták, és ettől kezdve egész Palesztina babiloni fennhatóság alá tartozott. A deportáltak között találjuk Ezékielt is, aki pár évvel a deportálás után prófétálni kezdett. Az 597-es tragédia azonban csak a kezdete volt a zsidó nép szenvedésének, hiszen az engedetlen Júdeát a babiloniak 586-ban egészében elfoglalták és Jeruzsálemet a templommal együtt földig rombolták.

A templom megsemmisülésével világossá vált, hogy a fogság a nép vezetőinek tévelygése miatt egyhamar nem ér véget. Ekkortól a korábban ítéletet hir-